

Julia Burgers-Drost

Een gouden greep

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Met grote stappen beent Annelies Bussink over het nogal smalle trottoir van het stadje waar ze nu ruim een jaar woont. Ze heeft geen oog voor de etalages die ze passeert. Zelfs de plakATEN waarop een geweldige opruiming staat aangekondigd, ontgaan haar. De hakken van haar laarzen klikklakken over stoeptegels die hier en daar verraderlijk glad zijn.

Haar anders zonnige gezicht staat nors. Ze vindt dat ze daar een reden voor heeft. Hoewel haar levenshouding feitelijk positief is, is daar nu niets van te merken.

Wat de reclames op de winkelruiten niet voor elkaar krijgen, lukt de geur van verse koffie wél. Daar, een restaurantje. Een café annex bakkerszaak. Uit ervaring weet ze dat de koffie en het gebak daar prima zijn. Als ze de deur opent, klingelt er een vrolijk belletje boven haar hoofd. Het doet ouderwets aan, zoals er meer nostalgisch is in het provinciestadje. Ze weet dat de bewoners uit de omliggende dorpen van ‘de’ stad spreken. Als ze dat hoort, moet ze een lachje verbijten. De plaats is niet te vergelijken met de omgeving van de Randstad, waar zij en

haar ouders vandaan komen.

Ze rukt een lange sjaal van haar hals en bijpassende muts van haar hoofd, deponeert ze op een lege stoel en ploft op een ernaast. 'Koffie!' Dat is het antwoord op de vraag van een vermoed uitziend winkelmeisje.

Koffie met een dûmke, een koekje met anijssmaak, een regionaal product. Koud, jazerker, het is koud buiten. Schaatsen? Bedankt, ze zit liever bij de verwarming.

Klanten komen en gaan, telkens weer hoort ze het woord 'koud' opklinken. En het meisje achter de toonbank reageert iedere keer weer alsof ze het nog niet één keer over het weer heeft gehad.

Annelies vangt een glimp op van haar eigen gezicht dat in een winkelruit wordt weerkaatst. Schouderlang warrig haar, dat ontembaar alle kanten op springt. Alsof het nooit met een kam in aanraking is geweest.

Jawel, ze heeft een mooie huid en doorgaans stralende ogen. Nu stralen haar ogen even niet. De reden: onenigheid met haar ouders. Het moet gezegd dat dit niet vaak voorkomt. Zelfs niet tijdens de puberteit, die toch alweer jaren achter haar ligt.

Haar ouders, voor haar Annie en Flip, zijn in feite haar beste vrienden. Zeker toen ze na haar atheneum psychologie ging studeren, in de voetsporen van de mensen die haar op de wereld hebben gezet en liefdevol grootbrachten.

Toen Annie en Flip besloten de Randstad te verlaten om wat rustiger te gaan leven, besloot Annelies hen te volgen. Heel snel vonden de ouders een geweldig pand dat aan alle wensen voldeed. Een huis uit achttienhonderdzoveel, geheel gerenoveerd, gelegen aan een straat die met zogeheten kinderkopjes is bestraat. De gevel is op zich al een plaatje, en de voordeur springt in het oog. Een dubbele deur met raampjes waarvoor een smeedijzeren hekwerkje.

Annie en Flip besloten op de bovenverdieping hun werkkamers te realiseren, waar ze zich ongestoord in hun huidige studie kunnen verdiepen: de invloed van voeding in de breedste zin van het woord op het gedrag en de gezondheid van jonge kinderen. Enkele dagen in de week is er spreekuur in een van de benedenkamers. Artsen weten hen te vinden en sturen volwassen patiënten maar wat graag naar de nieuwkomers door.

En het is Annelies die de jonge kinderen met

problemen behandelt. Ze heeft als psychotherapeute veel succes. Ze weet als geen ander tot de kern van problemen door te dringen. En kinderen aan het praten te krijgen! Vanzelfsprekend beschikt zij in het ruime huis over een eigen behandelkamer.

Het is allemaal zo gegroeid: Annie en Flip bekommeren zich om de volwassenen, de kinderen komen voor rekening van Annelies. Het ging allemaal goed, van het spreekwoordelijke leien dakje. Tot de ouders van de ene dag op de andere met een opstandige dochter werden geconfronteerd.

Nee, Annelies is niet langer gelukkig met de situatie. Het is of ze 'in dienst' is bij haar ouders. Waren er voorheen zelden tot nooit problemen, opeens ervaart Annelies de houding van haar ouders als betuttelend. Zij hebben het voor het zeggen, als het op belangrijke beslissingen aankomt.

Na haar studie heeft ze tijdelijk in een inrichting gewerkt, er veel ervaring opgedaan, en eigenlijk was het wel gemakkelijk om op het verzoek van haar ouders om te gaan samenwerken, in te gaan. De weg van de minste weerstand.

Tot nu toe.

Ze vindt het zo moeilijk om uit te leggen. ‘Ik wil meer vrijheid!’ komt over alsof ze aan de lei-band loopt, wat niet waar is. Het is een gevoels-kwestie die door de ouders, toch allebei psycholo-gen, niet wordt opgepakt.

Misschien, zo vrezen beiden, mist Annelies toch de oude omgeving. De vertrouwde vrien-denkring, het contact met de voormalige studie-genoten. Niet dat ze zonder vrienden zit; er is niemand die zo gemakkelijk vrienden maakt als Annelies!

Terwijl ze van haar warme bakje troost geniet, zoeken haar hersens koortsachtig naar een oplossing. Ze heeft in het benedenhuis op de Marktstraat een geweldige behandelkamer, vlak naast haar zit-slaapkamer. Een groot vertrek met een hoog plafond en een deur naar de betegelde achtertuin.

Worstelend met woorden heeft ze geroepen: ‘Als ik bij jullie in dienst was, zou ik de locatie geweldig hebben gevonden, maar nu zitten we dagelijks op elkaars lip... jullie blijven mij als “het studentje” zien. Iemand die net begint en alles over de praktijk nog moet leren. Overal ver-antwoording voor moet afleggen.’

Die woorden kwamen helemaal verkeerd

over. En dat was niet haar bedoeling. Ze wilde haar ouders, haar beste vrienden, niet kwetsen. Dat is één kant van de zaak. En wat betreft het werk is ze ook tevreden. Sinds kort werkt ze samen met een psycholoog die door de scholen in de omtrek wordt ingeschakeld als er problemen zijn. Hij zocht en vond een assistente in Annelies. Haar ouders hadden liever gezien dat ze zich beperkte tot hun kleine praktijk. Maar Annelies wil haar vleugels uitslaan, ze zit boordevol energie die een uitweg zoekt. Bovendien: de psycholoog is niet zomaar iemand. Nee, hij is de broer van een van haar nieuwe vriendinnen.

Een overbekende kreet van de ouders: ‘Doe dan wat met je stem, als je iets wilt doen naast je werk... Je bent een geboren zangeres. Er zijn toch genoeg koren in de omgeving die om een soliste zitten te springen!’ Haar twee liefdes: kinderpsychologie en zingen. Maar als haar ouders het zeggen, komt het op haar over als een zoethoudertje.

‘Nog een kopje koffie, mevrouw?’

‘Graag!’

Bijna zes uur, ze schrikt ervan. Het winkelmeisje zet een nieuw kopje voor haar neer. ‘Zolang er nog klanten zijn, sluiten we niet, hoor.

Drink de koffie maar rustig op.'

Af en toe krijgt Annelies een knikje of wordt ze door een klant herkend. Leuk vindt ze dat.

Daar, een jong meisje met een grote boodschappentas in haar hand. Ze verdrinkt bijna in een met bont afgezette winterjas. Eveline Schreurs, een kind dat ze weleens bij een vriendin heeft ontmoet. Haar stiefmoeder mag ze ook tot haar nieuwe vrienden rekenen.

'Het brood was besteld!' zegt ze tegen het winkelmeisje. 'Speltbrood!' Ze hipt ongeduldig van de ene voet op de andere.

'Jaja, dat klopt. Momentje, ben zo terug!'

Terwijl het kind wacht, knoopt een oudere dame een gesprekje met haar aan, en onwillekeurig luistert Annelies mee.

'Is de verdieping boven de boekwinkel nu klaar? Als ik erlangs kom, zie ik nooit meer de auto van de aannemer staan. Gaat je vader het appartement verhuren?'

Eveline plukt aan het bontrandje van haar capuchon. 'Jaja. Alleen, zegt mijn vader, als ze iemand vinden die rustig is. Hij wil geen gedoe boven de zaak.'

Daar kan de oudere dame inkomen. Ze begint over de 'jeugd van tegenwoordig', zon-

der te beseffen dat ook Eveline Schreurs daarbij hoort. ‘Als ik niet zo aardig woonde, zou mij dat appartement ook wel wat lijken. Maar ja, er zit natuurlijk geen lift in en als mijn benen nog strammer worden...’

Eveline lijkt opgelucht te zijn dat het winkelmeisje terugkomt met een papieren tas met het bestelde brood. ‘Op de rekening!’ zegt Eveline en als ze naar de deur loopt, groet ze beleefd, zoals haar is geleerd.

Als de winkeldeur achter haar dichtvalt, zijn de klant en het winkelmeisje het met elkaar eens.

‘Lief kind. Ze boft maar met die tweede moeder van haar...’

‘Zeker weten. Haar biologische moeder is hier weleens in de winkel geweest. De duurste bonbons waren in haar ogen nog niet goed genoeg. Ik heb horen vertellen dat de vrouw waar de boekhandelaar nu mee is getrouwd, zwanger is.’

Annelies zoekt in haar portemonnee naar kleingeld en loopt ermee naar de toonbank. Zo, dus dat vrouwtje, Sigrid, is in verwachting. Voor Annelies, die zowel Sigrid als de vader van Eveline weleens heeft ontmoet, is het een nieuwtje.

Als ze even later de winkel verlaat, wordt de deur achter haar op slot gedraaid. Zou de boekwinkel ook al dicht zijn? Ze kan even kijken... het is maar een paar panden van de bakkerszaak verwijderd.

Haar hakken maken een ritmisch geluid, dat kon zo dienen als begeleiding voor een tophit, bedenkt ze. Of een hartritme.

Zo te zien heeft Thijmen Schreurs nog een klant. Annelies duwt tegen de deur, die vlot opengaat. De klant kijkt om, Thijmen rimpelt zijn voorhoofd. Annelies groet en zegt niets nodig te hebben.

De klant zegt gedag en haast zich naar buiten. Annelies is buiten adem, alsof ze hard heeft gelopen. Thijmen herkent haar. 'Niets nodig, hoe moet ik dat verstaan?' Hij maakt een armbeweging richting volle wanden en tafels, waar de laatste uitgaven opgestapeld liggen.

'Ik hoorde dat jullie de bovenverdieping hebben opgeknapt. En dat die... heb je al een huurder?'

Thijmen schudt zijn hoofd, bekijkt belangstellend de jonge vrouw aan de andere kant van de toonbank. Rode blossen, een bos warrig haar, maar de glimlach die normaal gesproken om